

прави прѣдъ стареца, готовъ да му чете и той, отъ своя страна нѣкакви нотации. Въ малкото на готварницата прозорче, прѣзъ което подаваха ястията, надникна и готвачътъ, любопитенъ да узнае причината на тази тревога. До неговата глава се подаваше и друга една.

На една друга близка маса се водѣше пѣкъ интересенъ разговоръ: дѣйствително има ли Богъ.

Дѣдо Генко зачу и отъ него. Слѣдъ малко той се умири, изгледа многото глави и пристѣпи 2—3 крачки. Случайно той зърна бойковчето Дима Лазаровъ, дойде при него и весело продума:

— Димчо, наздрави ти, синко! . . . Димчо, утрѣ, ако е рекълъ Господъ, си отивамъ. Дойдохъ нарочно да ви си обадя, да не би послѣ да речете: „Вижъ, дѣдо Генко се измъкна и си отиде като . . . Дирихъ одевъ и Стоянча въ кѣнциралията, ама го нѣма. Задължи ме момъкътъ, кога си тръгна, безъ-друго да му се обадя: ще прати нѣщо на майка си. Казаха ми, че ужъ тукъ се хранѣлъ. Гледамъ, ама не мога да го видя, или пѣкъ ялнѣши съмъ разбралъ . . .

Сдруженъ смѣхъ и кикотене. Старецътъ се заозърта смѣтенъ наоколо и се замисли.

— Понѣкога той дохожда тукъ! отговори заплетено Димо.

Стоянча, наистина, нѣмаше тукъ: тъкмо дѣдо Генко влѣзе въ гостилницата, той го зърна и се бутна въ готварницата, прѣзъ прозорчето на която сега ядно погледваше.

— Е, Димчо, — заговори дѣдо Генко, — съ какво ще зарадвашъ майка си? Хж сега да те видя дѣ! Армаганъ искамъ да ѝ нося отъ тебе! . .

Димо се понамръщи, разгледа се наоколо сконфузено и проговори:

— Дѣдо Генко, днесъ се много обрахъ: разплащахъ тукъ-тамъ, . . . и на мама скоро праскахъ. Оставатъ ми само 4—5 лева за до края на мѣсеца. По-нататъкъ ще ѝ пратя. Пакъ може и надвечеръ да заобиколя къмъ васъ, азъ знамъ кѣщата на господинъ Бойковски Заповѣдай де, седни да те ночерпя една ракийка — или едно винце, ако не си обѣдвалъ. Какво обичашъ?